

Adventni SVET JE NAŠA NJIVA Pregled

I ŠABATNI GLASNIK

„Ovde je postojanost svetih, ovde su oni koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.” Otk. 14:12.

IZD. 72, BR. 40.

BETL KRIK, MIČ., OKTOBAR 1, 1895.

CEO BR., 2136.

PROPOVEDATI I KRŠTAVATI U NJEGOVO IME

ALONZO T. JONES

„I reče im: 'Tako je napisano, da će Hristos stradati i treći dan ustati iz mrtvih i da će se u njegovo ime propovedati o pokajanju za oprostjenje greha, među svim narodima počevši od Jerusalima...'“ Luka 24:46,47. Hrist je otkrivenje, ne svoje, nego Očevo. „i niko, osim Oca, ne poznaje Sina. I niko ne poznaje Oca, samo Sin i oni kojima Sin hoće da ga otkrije.“ „jer je Bog bio u Hristu pomirivši svet sa sobom. I „reč koju slušate nije moja, nego je od Oca koji me je poslao.“ Jovan 14:24. Stoga, kada je bila izgovorena reč da, „će se u ime njegovo propovedati pokajanje i oprostjenje,“ to je bila Očeva reč. I ime u koje ovo treba da se propoveda je Očevo ime – ono ime koje je „milosrdno i milostivo, strpljivo, bogato dobrotom i istinom, koje čuva milosrđe za hiljade, oprašta bezakonje i prestup i greh.“

Međutim, ništa ne bi bilo drugačije, što se tiče ove konkretne stvari, da je Hrist govorio ovo o sebi i propovedao u *svoje* ime, jer je njegovo izvorno ime zapravo isto kao Očevo. On i Otac su jedno. I „koliko je ime koje je *nasledio* uzvišenije“ od bilo kog anđeoskog.

Jedino ime koje neka osoba može da nasledi je ime oca te osobe. Osoba može imati nekoliko imena; ali samo jedno može da nasledi, a to je ime oca te osobe; sva druga imena koja ima, moraju se dati toj osobi. Sada, Hrist je „nasledio“ ime. To ne može biti nijedno drugo ime do imena njegovog Oca.

Stekavši ovo ime kroz nasleđe, ima ga po svojoj prirodi. On ima to ime samo zbog svog postojanja. Kao što sigurno postoji, ovo ime – Očevo ime – pripada njemu. I Očevo ime, koje pripada njemu po prirodi, ovo ime svakako izražava njegovu prirodu, kao što izražava Očevo ime.

„Gospod, Gospod, Bog milosrdan i milostiv, spor na gnev i pun dobrote i istine, koji čuva svoju milost za hiljade, oprašta bezakonje i prestup i greh“ – ovo je Očevo ime i priroda; i ovo je ime i priroda Sina, jer on ima kroz nasleđstvo – po prirodi – ime svog Oca.

Stoga, propovedati u *njegovo ime* je propovedati u punini milosrđa, u milo-

sti, u dugotrpeljivosti i u obilju dobrote i istine i u opraštanju bezakonja i prestupa i greha; jer ovo je njegovo ime. Samo ovako mogu istinski da se propovedaju pokajanje i oprostjenje greha.

Kako neko može da propoveda „u njegovo ime“ ko misli za sebe da je omalovažen i da se oseća uvređenim ukoliko mu nije ukazana milost koju smatra da treba da primi? „Njegovo ime“ je „milostivi,“ a to je *pružanje* milosti, a ne traženje milosti, niti milosti za milost.

Kako neko može da propoveda „u njegovo ime“ ko misli za sebe da je potlačen ili da je nepravedno tretiran od strane Konferencijskog Odbora i još se uzrujava i duri zbog toga? „Njegovo ime“ je dugotrpeljivi i u isto vreme ljubazan i prepun dobrote i istine, čak i u slučaju namernih povreda i uvreda. A propovedati „u njegovo ime“ je biti zaposednut ovim duhom i propovedati u ovom duhu, iako bi ovakve stvari trebalo *zaista* biti stavljene na nas, umesto da budu potpuno imaginarne.

Kako neko može da propoveda ili radi „u njegovo ime“ ko neguje u sebi kivanost i zla osećanja prema drugima? Njegovo ime je „milostiv, ... oprašta bezakonje i prestup i greh;“ i propovedati ili raditi bilo šta drugo u njegovo ime, je raditi to u punini naravi i duha da tretiramo prestupnike bolje nego što zaslužuju, slobodno opraštajući svaku vrstu prestupa.

Kada se njegovi poslanici pošalju da propovedaju „u njegovo ime,“ njima se takođe zapoveda da krštavaju u njegovo ime: „Krštavajte ih u ime Oca, Sina i Svetoga Duha.“ „Pokajte se i neka se svako od vas krsti u ime Isusa Hrista.“ Dela 2:38. Ako je propovedanje obavljeno u njegovo ime, krštenje može biti obavljeno u njegovo ime. U suprotnom ne, jer u tom slučaju, osobe koje se krštavaju neće poznavati njegovo ime; a ako ne poznaju njegovo ime, kako mogu da budu kršteni – sahranjeni, potopljeni, izgubljeni iz vida – u njegovo ime; ovo označava krštenje u njegovo ime?

Krštavanje osobe u njegovo ime, znači mnogo više od izgovaranja reči nad tom osobom i potapanje te osobe u vodu. Biti kršten u ime Gospodnje, zaista znači da, kao što je osoba sahranjena, potopljena i izgubljena iz vida, u vodi, tako je isto sahranjena, potopljena i izgubljena iz vida u *ime*, karakter i *prirodu* Gospoda. To označava da stara ličnost, izvorna priroda i karakter te osobe, ne treba više da se vide

u svetu; već umesto njih treba da budu priroda i karakter Gospoda. To označava da on više ne treba da se objavljuje u svetu; već Bog umesto njega treba da se objavljuje u njemu u svetu.

Ovo označava krštenje „u njegovo ime“, i na grčkom i u učenju Pisma. Ali kako ljudi da se krste u njegovo ime, ako ne poznaju njegovo ime? I kako da upoznaju njegovo ime, ako nisu upućeni u njegovo ime od strane onih koji su poslali da propovedaju u njegovo ime i da objave njegovo ime ljudima? O, neka zaista svako propovedanje bude „u njegovo ime“, da bi ljudi mogli istinski biti kršteni „u njegovo ime,“ kako bi moglo da se ispuni obećanje, „Moj narod će poznati moje ime“!